

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. Č., nar. X**
bytem X
zastoupen JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA, advokátkou
se sídlem Žitná 1575/49, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2022, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy (dále jen „žalovaná“) ze dne 12. 12. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon č. 528/1991 Sb.“), a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2022, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ust. § 39 odst. 1 a podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) odňal žalobci od 6. 10. 2022 invalidní důchod.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobce nesouhlasil s napadeným rozhodnutím a poukázal předně na to, že od vydání posudku o invaliditě v roce 2015 se jeho zdravotní stav nezlepšil, když trpí stále stejnými zdravotními postiženími, u kterých nedochází k jejich vyléčení nebo stabilizaci.
4. Žalobce namítal, že posudek o invaliditě v námitkovém řízení, na kterém je napadené rozhodnutí založeno, obsahuje nesprávné zhodnocení podkladů o zdravotním stavu žalobce, kdy posuzující lékařka bez vlastního vyšetření žalobce pominula X a X potvrzené lékařskou zprávou ze dne 26. 4. 2017 zdravotnického zařízení Mediclinic a.s. a lékařskou zprávou ze dne 28. června 2022 vydanou Nemocnicí na Homolce, a dále X a susp. X potvrzenou lékařskou zprávou ze dne 27. 7. 2022 vydanou MUDr. M. S. Tato zdravotní postižení jsou přitom podle žalobce důvodem pro hodnocení jeho zdravotních obtíží podle položky XIII., oddíl E, položky 1c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“)
5. Dále je podle žalobce napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, neboť není jasné, na základě jakých podkladů dospěla žalovaná k závěrům ohledně subjektivních stesků žalobce, když jej nikterak nevyšetřila a rozhodovala jen na základě písemných podkladů, nadto bez znalosti skutečných omezení pojících se s výkonem výdělečné činnosti a s běžnými denními aktivitami žalobce.
6. Žalobce také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť toto nehodnotí progresi jeho nemoci a reálný vliv na jeho život a neodůvodňuje dostatečně závěry, k nimž žalovaná dochází.
7. Žalovaná rovněž žalobci podle jeho mínění přičetla k tíži nepodstoupení artroskopického zákroku, kterážto skutečnost ovšem neměla negativní vliv na zdravotní stav žalobce. Podle žalobce je napadené rozhodnutí neúplné a nepřesvědčivé, neboť jeho závěry se zužují pouze na posouzení subjektivních stesků a absenci artroskopického zákroku. Žalovaná také podle žalobce nevzala v potaz všechna onemocnění žalobce v jejich komplexnosti a důsledky plynoucí z mnohočetnosti onemocnění, protože je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalovaná se rovněž podle žalobce nijak nezabývala možným postupem podle ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity.

8. Žalobce dále namítal nepodloženost závěru žalované o nepodstatném vlivu zdravotních postižení žalobce využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti a na jeho schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti, když u žalobce nikterak nezkoumala vliv každodenních činností spojených s výdělečnou činností žalobce pracujícího ve dvanáctihodinových směnách, kdy žalobce polovinu pracovní doby pracuje v kanceláři a polovinu ve stoje při stavbě X v Praze.
9. Žalovaná tedy podle žalobce nesprávně zjistila skutkový stav a tento stav na základě předložených podkladů chybně vyhodnotila. Tím došlo k nesprávnému zhodnocení míry poklesu pracovních schopností žalobce, kdy žalovaná neposuzovala všechna onemocnění žalobce a ani nenásledovala závěry odborníků z oblasti neurologie a pracovního lékařství. Stanovená míra poklesu pracovních schopností žalobce o 20 % tak podle žalobce neodpovídá jeho skutečnému zdravotnímu stavu ani lékařským zprávám. Žalovaná rovněž nepřistoupila k připočtení 10 % podle ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity z důvodu více onemocnění žalobce.
10. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula platnou právní úpravu a průběh správního řízení a s ohledem na namítanou nesprávnost posouzení zdravotního stavu žalobce navrhla přezkoumání zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která je příslušná k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění.
12. Za stavu v době podání vyjádření žalovaná setrvala na napadeném rozhodnutí, kteréžto je založeno na objektivním, úplném zjištění a posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovým lékařem, jehož posudek splňuje požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti. Rovněž tak se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi a vymezuje rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
14. Dne 6. 9. 2022 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž podle ust. § 39 odst. 1 a podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. odňal žalobci od 6. 10. 2022 invalidní důchod. Správní orgán I. stupně tak rozhodl na základě posudku o invaliditě ze dne 26. 7. 2022, ve kterém posuzující lékař dospěl k závěru, že žalobce již není invalidní, neboť u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti pouze o 20 %.

15. Žalobce podal dne 16. 9. 2022 včasné námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterých uplatnil v zásadě věcně shodné námitky jako v žalobě.
16. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 2. 12. 2022, č. j. LPS/2022/1139-NR-PRH_CSSZ, vypracovaném oddělením lékařské posudkové služby žalované dospěla posuzující lékařka MUDr. L. M. M. K. k závěru, že se u žalobce jedná o pokles pracovní schopnosti pouze o 20%. Posuzující lékařka shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení podle kapitoly XIII. Postižení svalové a kosterní soustavy, oddíl E – Dorzopatie a spondylopatie, položka 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 10 – 20 %. Posudková lékařka přitom stanovila konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobce na horní hranici uvedeného rozpětí.
17. Na základě posudku o invaliditě v rámci námitkového řízení pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, ve kterém se opřela o závěry a odůvodnění shora uvedeného posudku pro účely námitkového řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom po projednání věci, ke kterému nařídil jednání s ohledem na potřebu provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
19. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
21. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně. V případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
22. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobce má nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, a sice že se stane invalidním a

zároveň získá potřebnou dobu pojištění. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal, popř. zůstal, invalidním a v jakém stupni. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.

23. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
24. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
25. V projednávaném případě žalobce zpochybňoval závěry posudkového lékaře ohledně míry poklesu jeho pracovní schopnosti, ze kterých vycházela žalovaná. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která soudu předložila posudek ze dne 25. 5. 2023, č. j. SZ/2023/530-PH-12 (dále jen „**posudek MPSV**“). Posudek MPSV pak soud provedl jako důkaz při jednání, když sám není oprávněn zdravotní stav žalobce zkoumat, neboť nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Vypracování posudku MPSV ostatně také navrhla strana žalovaná.
26. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise: MUDr. JUDr. J. Š., Ph.D., další lékař: MUDr. B. D. s odborností fyziatrie a rehabilitační lékařství, tajemník: Bc. A. V., DiS. Z posudku vyplývá, že žalobce jednání komise byl přítomen a byla mu dána možnost při jednání komise subjektivně popsat svoje zdravotní obtíže. Žalobce byl též při jednání komise vyšetřen přísedící lékařkou z oboru fyziatrie a rehabilitační lékařství. Komise při zpracování posudku vyšla zejména z četných podkladů uvedených na str. 3 - 9 posudku, dokumentace ČSSZ a spisu Městského soudu v Praze včetně žaloby. Komise měla k dispozici i zdravotnickou dokumentaci předloženou žalobcem.
27. Podle posudku MPSV rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je X se zařazením do kapitoly XIII. Postižení svalové a kosterní soustavy, oddílu E Dorzopatie a spondylopatie, položky 1b – bolestivý syndrom páteře s lehkým funkčním postižením, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, kterému odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 10 – 20 %. Posudková komise přitom stanovila konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobce na horní hranici uvedeného rozpětí, kterou ještě navýšila o dalších 5 % podle ust. § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity s ohledem na další skutečnosti týkající se zejména profese žalobce.
28. S tvrzeními žalobce se komise MPSV vypořádala na str. 10 – 12 posudku MPSV, kdy k uznání invalidity žalobce posudkovým lékařem dne 19. 2. 2015 a dne 19. 4. 2017 uvedla

mj. že by takto zdravotní stav žalobce sama ani v té době nehodnotila, neboť nebylo shledáno posudkově významné postižení ve fyzikálním vyšetření, a že i při aplikaci tehdejšího posudkového přístupu lékaře PSSZ by konstatovala zánik invalidity na základě znalosti dalšího vývoje a obsahu zprávy neurologické ambulance ze dne 28. 6. 2022. Komise MPSV zde rovněž odůvodnila, proč nebylo možné zařadit zdravotní postižení žalobce do jiných položek uvedených v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity, kterým by odpovídala vyšší míra poklesu pracovní schopnosti, a to povětšinou absencí takových postižení či alespoň suspekci na taková postižení ve shromážděné zdravotnické dokumentaci, která by zařazení do položky s vyšší mírou poklesu pracovní schopnosti odůvodňovala. Posudková komise se rovněž neopomenula vypořádat se zjištěnou X a X. Co se týče X a X komise MPSV konstatovala, že se nejedná v tomto případě o taková postižení, která by byla posudkově významnější oproti stanovené rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce.

29. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20: *„Správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“* Dále srovnej rozsudek ze dne 25. 1. 2019, č. j. 8 Ads 138/2017 – 40: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
30. V souladu s tímto rozsudkem soud uvádí, že mu nepřísluší hodnotit posudek Ministerstva práce a sociálních věcí z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudek vychází. Soud může posudek hodnotit pouze z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, přitom je nezbytné též posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Soud shledal, že posudek Ministerstva práce a sociálních věcí požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobce není invalidní (resp. že pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedosáhl hranice 35 %), splňuje. Posudková komise objektivně a přesvědčivě zdůvodnila svůj závěr při posouzení procentního poklesu pracovní schopnosti žalobce. Komise rozhodovala v řádném složení, kromě předsedy komise, posudkového lékaře, byl členem též lékař z oboru fyziatrie a rehabilitační lékařství, tedy z oboru souvisejícího s postižením žalobce, jež bylo nakonec shledáno jako příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nelze

přítom přisvědčit námitce žalobce uplatněné v jeho vyjádření k posudku MPSV ze dne 28. 8. 2023, že komise MPSV nebyla složena z lékařů z oboru ortopedie. Z ust. § 16b zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že předsedou posudkové komise musí být vždy posudkový lékař a odborní lékaři jednotlivých klinických oborů jsou dalšími členy posudkové komise, jejíž konkrétní složení určuje předseda komise. Ačkoli je logické, že se přitom řídí zejména zdravotním postižením posuzované osoby, které lze v konkrétním případě považovat za posudkově nejvýznamnější, zákon mu toto výslovně neukládá. Nadto soud nemá žádný důvod k pochybnostem o vhodnosti odbornosti přisedící lékařky MUDr. B. D. pro posouzení zdravotních postižení žalobce, když obor rehabilitační lékařství pokrývá vyšetření pohybového aparátu s ohledem na funkční i strukturální poruchy pohybového systému a celostní vnímání lidského těla. Žalobce sám pak neuplatnil žádné argumenty, pro které považuje obor ortopedie ve svém případě za vhodnější. Z posudku je také zřejmé, že posudková komise hodnotila veškerou potřebnou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici, s tím, že žalobce sám ani při jednání komise neuplatňoval neúplnost dokumentace ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Komise rovněž žalobce objektivně vyšetřila při jednání, kterého se žalobce zúčastnil. Žalobce ani při soudním jednání k výslovnému dotazu soudu neuplatňoval, že by posudková komise neměla k dispozici některý z podstatných podkladů, zejména pak některou z lékařských zpráv.

31. Posudková komise zhodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce v zásadě v souladu s posudky zpracovanými v námitkovém, resp. nalézacím, řízení.
32. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů posudku Ministerstva práce a sociálních věcí, neboť se jedná o posudek přesvědčivý, celistvý a úplný, který je v zásadě v souladu s předchozími dvěma závěry posudkových lékařů v daném správním řízení. V rámci ústního jednání tento posudek provedl k důkazu o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce. Z jednání tak nevyplynuly žádné podstatné skutečnosti, zejména pak takové, které by byly způsobilé zpochybnit závěry posudkové komise. Soud pak již proto neměl potřebu provádět další dokazování.
33. Co se týče dalších námitek proti posudku MPSV, má soud předně za to, že posudková komise není nijak vázána skutečností, že v minulosti byla invalidita žalobce uznána, nicméně přesto se k této okolnosti posudková komise v dostatečném rozsahu vyjádřila. Neučinila přitom žádný závěr v tom směru, že předchozí uznání invalidity žalobce měl být posudkový omyl. Hovoří-li přesto žalobce o posudkovém omylu čtyř posudkových lékařů, pak soud musí konstatovat, že projednávané věci jsou ve shodě dva posudkoví lékaři a komise MPSV. Žalobce dále nijak nekonkretizoval, která předchozí lékařská zpráva nebyla zkoumána. Komise MPSV pak podle zdejšího soudu v zásadě správně akcentovala aktuální pracovní zařazení žalobce.
34. Námitky žalobce uplatněné v jeho žalobě, jakož i v průběhu celého řízení, tak s ohledem na shora uvedené soud tak nemohl shledat důvodnými, když se s těmito navíc většinou vypořádal i sám posudek MPSV s ohledem na jejich ponejvíce odborný charakter.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle úst. § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 31. ledna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce